

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobců: a) A. S.
 státní příslušnost Arménská republika
 b) nezl. S. K.
 státní příslušnost Arménská republika

zastoupení advokátem Mgr. Ing. Tomášem Tillmannem
sídlem Vrázova 1324/40, 700 30 Ostrava 3

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
 poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2024, č. j. OAM-489/ZA-ZA11-
ZA03-2024, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se podanou žalobou ze dne 17. 10. 2024 domáhali přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany na podkladě žádosti žalobců ve smyslu § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobci nesouhlasí s tím, že by od doby předchozí žádosti nenastaly žádné nové skutečnosti oproti době podání žádosti. Připomněli nedávný válečný konflikt mezi Ázerbájdžánem a Arménií s tím, že mají za to, že konflikt opět vypukne. Dále mají za to, že jim měla být udělena doplňková ochrana podle § 14b zákona o azylu, když její manžel a jedno z dětí mají v ČR udělen trvalý pobyt, když de iure jde si o jiný institut, avšak žalovaný by neměl postupovat tak formalisticky.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a připomněl judikaturu správních soudů týkající se opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu a posouzení otázky rodinného života žalobců v ČR.

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Ze správních spisů soud zjistil, že dne 13. 4. 2021 a následně také dne 2. 11. 2021 jménem nezletilého dítěte požádala žalobkyně a) o udělení mezinárodní ochrany; jako důvod uvedla, že v ČR chce žít legálně se svou rodinou. Ve vztahu k nezletilému synovi uvedla, že nestihli podat ve lhůtě 60 dnů od jeho narození žádost o udělení trvalého pobytu, byla to jejich chyba. Rozhodnutími žalovaného ze dne 21. 10. 2021, potažmo 2. 2. 2022 nebyla žalobcům mezinárodní ochrana udělena.
5. Dne 8. 4. 2024 podali žalobci opětovně žádost o mezinárodní ochranu, kdy jako důvod žádosti uvedli sloučení rodiny na území ČR.
6. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, konkrétně se jedná o Informaci OAMP: Arménie – Hodnocení Arménie jako bezpečné země původu ze dne 3. 10. 2023 a Informace OAMP: Arménie – Situace navrátilců ze dne 25. 5. 2023.
7. Dne 9. 9. 2024 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Správní orgán zjistil, že žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany je opakovanou, provedl tedy srovnání tvrzení v nynější a v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu a dospěl k závěru, že žalobci nyní uvádí zcela shodné důvody. Zároveň žalobci neuvedli žádné nové skutečnosti, které nebyly bez zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení, a které svědčí o tom, že by žalobci mohli být vystaveni pronásledování z azylově relevantních důvodů nebo že jim hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Zároveň uzavřel, že od doby, co byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobců, nedošlo v Arménii k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 s. ř. s.

9. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně situaci v Arménii soud považuje zejména s ohledem na důvody žádosti o mezinárodní ochranu a absenci jakýchkoli jiných tvrzení ze strany žalobců za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
10. Krajský soud dále připomíná, že v projednávané věci přezkoumává pouze to, zda byly naplněny zákonné podmínky pro zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany pro jeho nepřipustnost ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu. Nepřezkoumává tedy, zda žalobcem uváděné skutečnosti jsou tzv. azylově relevantní.
11. V řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí žalovaný podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění relevantní pro udělení azylu, které nemohl uplatnit v předchozím řízení (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96). Platí přitom, že *„pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*, a dále *„institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65).
12. Ve shora citovaném rozsudku rozšířeného senátu dále dospěl uvedený soud k závěru, že *„odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“* (shodně argumentoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 18. 12. 2013, č. j. 3 Azs 21/2013 - 118).
13. Námitky žalobců směřují především do skutečnosti, že byla zveřejněna informace ze dne 22. 3. 2024 týkající se sporné oblasti Náhorního Karabachu a žalobci mají za to, že je pravděpodobné, že konflikt mezi Ázerbájdžánem a Arménií opět vypukne. Tuto skutečnost však žalobci poprvé uvedli až v žalobě proti přezkoumávanému rozhodnutí, ačkoli jim musela být známa již v době podání žádosti; žalovaný se tudíž uvedenou okolností vůbec nemohl zabývat.
14. Krajský soud proto zdůrazňuje, že žalobci v průběhu řízení o opakované žádosti sami neuvedli žádné nové relevantní skutečnosti. Ve vztahu hodnocení bezpečnostní situace správním orgánem Nejvyšší správní soud vymezil ve svém rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 - 38, že *„v rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají.“* Žalovaný

požadované hodnocení provedl s odkazem na relevantní podklady, přičemž s tímto hodnocením se krajský soud ztotožňuje a považuje je za dostatečné pro rozhodnutí ve věci.

15. Za situace, kdy žalobci žádost o mezinárodní ochranu podávali z totožných důvodů jako při první žádosti a neuvedli žádné relevantní okolnosti, které by mohly vést o změně bezpečnostních poměrů, ačkoli je uvést mohli, lze podle krajského soudu uzavřít, že je správný závěr žalovaného, že v mezidobě nedošlo k takové změně bezpečnostních poměrů v Arménii, které by odůvodňovaly meritorní posouzení žádosti žalobců. Žalovaný tedy správně shledal opakovanou žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany jako nepřijatelnou.
16. Pokud se jedná o námitku týkající se údajného formalistického přístupu žalovaného při aplikaci zákona o azylu, je třeba zdůraznit, že žalovaný je jako orgán veřejné moci vázán ve své rozhodovací činnosti zákonem; tedy v řízení o mezinárodní ochraně zjišťuje naplnění zákonných podmínek pro udělení mezinárodní ochrany bez ohledu na postavení příbuzných z hlediska zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců.

Závěr a náklady řízení

17. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobci v řízení úspěšní nebyli a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 30. září 2025

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce